

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Tepelné hospodářství města Ústí nad Labem, spol. s r.o.**, se sídlem Ústí nad Labem, Malátova 2437/11, zastoupený JUDr. Františkem Gahlerem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Vaníčková 1112/27, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.6.2012, č.j. 01297-14/2012-ERÚ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.6.2012, č.j. 01297-14/2012-ERÚ, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 200 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Františka Gahlera, advokáta se sídlem Ústí nad Labem, Vaníčková 1112/27.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.6.2012, č.j. 01297-14/2012-ERÚ, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno

předchozí prvostupňové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 9.3.2012, č.j. 01297-10/2012-ERÚ, sp. zn. KO-01297/2012-ERÚ.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 91 odst. 12 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), překročením oprávnění uvedených v § 76 odst. 4 energetického zákona, a to tím, že přerušil dodávku tepelné energie ve výměňkové stanici na adrese „Koněvova 2208/8, Ústí nad Labem“ v období od 10,30 hodin dne 6.10.2011 do 14,50 hodin dne 7.10.2011, čímž nebyla zajištěna dodávka tepelné energie smluvním odběratelům, přičemž nenastal žádný z důvodů k přerušení dodávek uvedených v § 76 odst. 4 energetického zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.

Žalovaný svůj závěr založil na argumentaci, podle níž žalobce přerušil dodávky v souvislosti se (soukromoprávním) sporem o vlastnictví, a to za situace, kdy měl, byť omezený, přístup do výměňkové stanice a navíc měl i dálkový přístup k informacím o provozu, a tedy mohl i distančně posoudit případnou poruchu či nebezpečí a mohl na případnou signalizaci distančně reagovat. V daném případě nebylo prokázáno bezprostředně hrozící nebezpečí, které by mohlo být důvodem pro přerušení dodávek podle § 76 odst. 4 písm. a) energetického zákona, a k přerušení dodávek tedy došlo excesivně.

Žalovaný tak neuznal argumentaci žalobce, podle níž, souhrnně řečeno, mu byl znemožněn přístup do výměňkové stanice zničením vložek zámků, čímž žalobce ztratil nad zařízením kontrolu, což žalobce vyhodnotil jako bezprostřední ohrožení zdraví a majetku osob, a proto podle něj na nezbytnou dobu dodávky přerušil.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce argumentuje věcně shodně jako v průběhu správního řízení před žalovaným. Žalobce popisuje průběh konfliktu dne 5.10.2011 mezi jedním z vlastníků bytů na adrese „Koněvova 8, Ústí nad Labem“ na straně jedné a žalobcovým zaměstnancem – správcem výměňkové stanice na straně druhé, kterým byl vyvolán stav, za kterého žalobce neměl do výměňkové stanice přístup, a po více než 24 hodinách dodávky přerušil.

Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, podle něhož do výměňkové stanice přístup měl, byť omezený, a trvá na tom, že do ní bezprostředně před přerušením dodávek neměl přístup žádný.

Dále žalobce zpochybňuje výklad § 76 odst. 4 písm. a) energetického zákona, který žalovaný zastává. Podle žalobce signalizace napojená na dispečink žalobce neposkytuje údaje, na jejichž základě by bylo možné identifikovat blízkící se nebezpečí,

což je právě „bezpečnostním ohrožením“. Stav, kdy porucha či havárie nastanou (což je distančně na žalobcův dispečink signalizováno), už není bezprostředním ohrožením. Pak tedy žalobce dovozuje, že jednal v rámci oprávnění k přerušení dodávek podle § 76 odst. 4 písm. a) energetického zákona.

Další část žalobní argumentace směřuje proti procesním pochybením žalovaného v průběhu správního řízení a proti samotné přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to jak v části týkající se žalobcovy viny, tak uloženého trestu.

Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na svých závěrech, které jsou obsaženy už v napadeném a jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí, žalobcovu argumentaci odmítá a žalobu jako nedůvodnou navrhuje zamítnout.

I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud rozhodoval ve věci bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 91 odst. 12 písm. b) energetického zákona se držitel licence na výrobu tepelné energie nebo licence na rozvod tepelné energie dopustí správního deliktu tím, že překročí některé z oprávnění uvedených v § 76 odst. 4 energetického zákona.

Podle § 76 odst. 4 písm. b) energetického zákona má dodavatel právo přerušit nebo omezit dodávku tepelné energie v nezbytném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu při bezprostředním ohrožení zdraví nebo majetku osob a při likvidaci těchto stavů.

Podmínky pro oprávněné přerušení nebo omezení dodávek podle § 76 odst. 4 písm. b) energetického zákona musí být splněny kumulativně, tj. musí se jednat o přerušení 1. v nezbytném rozsahu (tato podmínka je neaplikovatelná v případě úplného přerušení dodávek), 2. na nezbytně nutnou dobu, 3. při bezprostředním ohrožení zdraví nebo majetku osob a při likvidaci těchto stavů.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu v tom, že žalobce skutečně dodávky přerušil – a sice od 10,30 hodin dne 6.10.2011 do 14,50 hodin dne 7.10.2011. Podstatou sporu je otázka, zda žalobce coby držitel licence a dodavatel tepelné energie mohl za konkrétního skutkového stavu přerušit dodávky či nikoli, resp. zda zjištěný skutkový stav dokládá, že tak učinil v nezbytném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu při bezprostředním ohrožení zdraví nebo majetku osob. Žalovaný totiž dovodil, že podmínka „bezprostředního ohrožení zdraví nebo majetku osob“ splněna nebyla.

Pokud jde o výklad podmínky „bezprostředního ohrožení zdraví nebo majetku osob“, tu žalovaný správně vychází z toho, že je třeba k němu dospět se zohledněním kontextu celého případu, přitom základním hlediskem je hledisko proporcionality zásahu a hledisko bezprostřednosti ohrožení. S tím je třeba v obecné rovině jistě souhlasit.

Jestliže však žalovaný svůj závěr o nesplnění podmínky „bezprostřednosti ohrožení zdraví nebo majetku osob“ v právě posuzované věci staví na východisku, podle něhož měl žalobce dálkový přístup k informacím o provozu výměňikové stanice (a nadto neměl zcela vyloučen ani bezprostřední přístup do výměňikové stanice), takže mohl být informován o stavu výměňikové stanice, avšak za situace, kdy mu nebyla signalizována informace, která by svědčila o hrozícím ohrožení, nemohl dodávky přerušit, neboť nebyla splněna podmínka „bezprostředního ohrožení zdraví nebo majetku osob“, pak jde o závěr podklady rozhodnutí nepodložený a napadeným ani jemu předcházejícím prvostupňovým rozhodnutím nezdůvodněný.

Klíčovou otázkou pro posouzení věci je totiž otázka, zda samotný fakt, že žalobce coby provozovatel výměňikové stanice neměl do výměňikové stanice fyzický trvalý přístup, lze pokládat za stav, kdy provoz výměňikové stanice bezprostředně ohrožuje zdraví nebo majetek osob, či nikoli. To bylo totiž podstatou obrany žalobce při podezření, že se dopustil správního deliktu, přitom na žalovaném bylo, aby pro dovození správního deliktu spočívajícího v přerušení dodávek vyvrátil důvodnost takovéto obrany.

Tato otázka se nutně rozpadá do dvou základních podotázek:

1. zda měl žalobce skutečně fyzický trvalý přístup do výměňikové stanice znemožněn (tj. úplně zamezen); a pokud ano,
2. jaké jsou z pohledu rizik na zdraví či majetku konkrétní reálné důsledky provozu výměňikové stanice bez možnosti fyzického trvalého přístupu žalobce.

První otázkou je totiž zjišťováno, zda žalobce od 5.10.2011 11,00 hodin, tedy v době, kdy dodávky přerušil, měl výměňikovou stanici trvale pod kontrolou pouze na základě distančního přístupu. Pokud by tomu tak bylo, pak druhou otázkou je zjišťováno, jaké důsledky z pohledu bezpečnosti osob a majetku má stav, kdy provozovatel výměňikové stanice má její provoz výlučně pod distanční kontrolou – tedy prostřednictvím hlášení na jeho dispečink.

Pokud jde o první z obou otázek, žalobce tvrdí, že přístup do výměňkové stanice měl znemožněn (tj. úplně zamezen), avšak žalovaný tvrdí, že tomu tak nebylo.

Žalobce argumentuje v tom směru, že dne 5.10.2011 v 9,00 hodin jeden z vlastníků bytů, do kterých byla tepelná energie dodávána (p. Rada), obsluze výměňkové stanice (správci – panu V.) sdělil, že si společenství vlastníků bytových jednotek nárokuje vlastnictví technologie výměňkové stanice, a vyzval jej, ať odstraní vložky zámků na vstupních dveřích, uvedl, že „*tam pan V. nemá co dělat*“ a že „*na něj bude zavolána policie*“. Následně v 11,00 hodin bylo zjištěno, že vložka zámku je již odvrtná, p. V. bylo odmítnuto vydání klíčů a měla mu být zopakována „*výhrůžka přivoláním policie*“. Za tohoto stavu mělo dojít k přerušování dodávek.

Pokud by shora popsané tvrzení žalobce bylo prokázáno, jednalo by se o podstatný důkaz, že od 5.10.2011 nejpozději od 11,00 hodin skutečně žalobce neměl do výměňkové stanice přístup. To by totiž odpovídalo dikci přípisu zástupce společenství vlastníků bytových jednotek M. ze dne 4.10.2011, který byl žalobci doručen dne 6.10.2011, jak je založen ve správním spisu, podle něhož je žalobce vyzván, aby se zdržel jakýchkoli zásahů do vlastnického práva členů společenství (rozuměno k výměňkové stanici), a je mu oznamováno, že společenství žalobci od 5.10.2011 zamezuje vstup do prostor výměňkové stanice. Stejně tak by to odpovídalo textu e-mailu M. ze dne 5.10.2011, 16,04 hodin, jak je založen ve správním spisu, kde je potvrzována výměna zámků a kde je to zdůvodňováno potřebou ochrany majetku, přitom další jednání se žalobcem je podmiňováno respektováním vlastnického práva společenství.

To, že dne 5.10.2011 v 9,00 hodin bylo skutečně jednáno s jedním z vlastníků bytů - p. R., a že téhož dne v 11,00 hodin mohl žalobce reálně ztratit kontrolu nad vstupem do výměňkové stanice, by rovněž odpovídalo záznamům obsaženým v „Provozním záznamu výměňkové stanice“ ohledně 5.10.2011, kde je zmiňováno „*jednání s p. R.*“ v 9,00 hodin a „*násilné vniknutí*“ v 11 hodin.

Naproti tomu žalovaný dovozuje, že vstup do výměňkové stanice žalobce neměl znemožněn (tj. úplně zamezen), nýbrž pouze omezen. K tomuto závěru dospívá i přes shora uvedené listinné podklady, aniž by provedl žalobcem navrhovaný výslech účastníka konfliktu dne 5.10.2011 p. V., popř. druhého z obou účastníků konfliktu – p. R., toliko s odkazem na sdělení zástupce společenství M., že vstup do objektu bude umožněn za určitých podmínek na žádost žalobce. Ani to však nevylučuje shora uvedené, tj. že žalobce fyzický trvalý přístup do prostor výměňkové stanice v čase bezprostředně navazujícím na 5.10.2011 od 11,00 hodin (tedy i okamžiku, kdy dodávky přerušoval) neměl. Pokud jde o stav dne 11.10.2011, tedy 4 dny po obnovení dodávek, ten není z pohledu možnosti fyzického trvalého přístupu žalobce do výměňkové stanice v okamžiku, kdy byly dodávky přerušeny (tj. dne 6.10.2011 v 10,30 hodin), jakkoli relevantní. Proto argumentem v tom směru, že kontrolní osoby žalovaného byly do prostor výměňkové stanice dne 11.10.2011 vpuštěny (str. 5 první odstavec napadeného

rozhodnutí), nemůže být prokazována možnost přístupu žalobce do výměňkové stanice v okamžiku, kdy byly dodávky přerušeny.

Je-li tedy podstatou argumentace žalobce ohledně přerušení dodávek v souladu s § 76 odst. 4 písm. a) energetického zákona východisko, že žalobce v době, kdy dodávky přerušoval, neměl vůbec přístup do výměňkové stanice, což bylo důvodem, pro přerušování, a jestliže žalovaný dospívá k závěru, že žalobce přístup do výměňkové stanice zcela znemožněn neměl (měl jej pouze ztížen – omezen), pak k takovému závěru neposkytuje podklad rozhodnutí žádnou oporu.

Podstatná je přitom možnost trvalého fyzického přístupu do výměňkové stanice, neboť pouze za tohoto stavu má smyslu zkoumat, nakolik může být provoz výměňkové stanice provozem bezprostředně neohrožujícím zdraví nebo majetek osob, je-li výlučně pod distanční kontrolou – tj. pouze pod kontrolou navázanou na poruchová hlášení na dispečink. Jinak řečeno pouze za tohoto stavu lze při odůvodňování závěru o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu přerušování dodávek, vyvracet argumentaci žalobce o důvodnosti jejich přerušování proto, že provoz výměňkové stanice výlučně pod distanční kontrolou je provozem bezprostředně ohrožujícím zdraví nebo majetek osob.

Pokud jde o druhou z obou otázek, pak žalovaný argumentuje v tom směru, že bezprostřední ohrožení zdraví nebo majetku osob nebylo prokázáno, neboť žalobce měl dálkový přístup k informacím o provozu výměňkové stanice, a tedy měl, popř. mohl mít informace o stavu výměňkové stanice včetně informací o případných poruchách a měl prostředky, jak na případnou poruchu jiným způsobem reagovat. To sice ani žalobce nevyvrací, tvrdí však, že pokud sám žalovaný připouští, že výměňková stanice je potenciálně nebezpečným zařízením, jehož dlouhodobé provozování s možností přístupu nepovolaných osob nelze hodnotit jako bezpečné, pak samotný výlučný distanční přístup k informacím o situaci ve výměňkové stanici bezpečný není; podle žalobce údaje hlášené na dispečink neumožňují identifikovat blížící se nebezpečí, a tedy provoz výměňkové stanice je provozem bezprostředně ohrožujícím majetek nebo osoby.

Žalovaný tedy obecnou argumentací dovozuje, že má-li žalobce provoz výměňkové stanice pod distanční kontrolou, neznamená to, že provoz výměňkové stanice je za tohoto stavu provozem bezprostředně ohrožujícím zdraví nebo majetek osob, avšak konkrétními důsledky stavu, kdy provozovatel výměňkové stanice má její provoz (výlučně) pod distanční kontrolou (prostřednictvím hlášení na jeho dispečink), a nikoli pod trvalou fyzickou kontrolou, a to z pohledu bezpečnosti osob a majetku, se nikterak nezabývá. Obecný závěr žalovaného, podle něhož, jednoduše řečeno, dokud není na dispečink signalizována porucha, nemůže být provoz výměňkové stanice provozem bezprostředně ohrožujícím zdraví nebo majetek osob, tak není nijak odůvodněn – a obsah správního spisu nenasvědčuje ani tomu, že by sám žalovaný rozhodné skutkové otázky pro dovození tohoto závěru jakkoli zjišťoval. Fakticky z ničeho nelze seznat ani to, zda výměňkovou stanicí bez trvalého fyzického přístupu do ní vůbec provozovat lze, a pokud ano, s jakými konkrétními bezpečnostními riziky.

Z právě uvedeného tedy plyne, že i kdyby bylo najisto postaveno, zda měl žalobce skutečně fyzický trvalý přístup do výměňkové stanice znemožněn (tj. úplně zamezen) či nikoli, resp. i pokud by k tomuto závěru podklad rozhodnutí poskytoval oporu, nelze nikterak přezkoumat ani závěr žalovaného, podle něhož provoz výměňkové stanice výlučně pod distanční kontrolou prostřednictvím hlášení na jeho dispečink, a nikoli pod trvalou fyzickou kontrolou, není provozem bezprostředně ohrožujícím zdraví nebo majetek osob. Z napadeného ani jemu předcházejícího rozhodnutí totiž nelze ani v nejobecnějších rysech seznat, v čem konkrétně je či není trvalá přítomnost obsluhy výměňkové stanice v jejím provozu potřebná, tj. jaké úkony lze činit výlučně za přítomnosti obsluhy ve výměňkové stanici a nikoli distančně z dispečinku, jaké z nich souvisí se zajištěním bezpečnosti majetku a osob a co z pohledu bezpečnosti majetku a osob konkrétně reálně hrozí, nebudou-li takové úkony uskutečněny. Teprve na základě znalosti odpovědí na tyto okruhy (které nadto musí mít oporu ve skutkových zjištěních žalovaného) lze odpovědět na otázku, zda samotný provoz výměňkové stanice výlučně pod distanční kontrolou prostřednictvím hlášení na jeho dispečink, a nikoli pod trvalou fyzickou kontrolou, je či není provozem bezprostředně ohrožujícím zdraví nebo majetek osob.

Jde jistě o otázky vysoce odborné a zdejší soud dostatečně vnímá, že i poměrně detailní, nicméně pro posouzení argumentace žalobce, kterou zdůvodňoval přerušení dodávek žalovanému a posléze i zdejšímu soudu, zcela klíčové. Bude-li i nadále žalovaný pokládat za spornou otázku, zda žalobce měl do výměňkové stanice trvalý fyzický přístup znemožněn (tj. úplně zamezen) či nikoli, bude zapotřebí v tomto ohledu dokazovat. Další dokazování si vyžádá i otázka bezpečnosti provozu výměňkové stanice za toliko distančního přístupu, aby se žalovaný mohl řádně vypořádat se žalobcem konkrétně identifikovanými bezpečnostními riziky takového provozu – a tedy i oprávněností přerušení dodávek.

Zdejšímu soudu je zřejmé, že mezi žalobcem a společenstvím vlastníků bytových jednotek existoval spor o vlastnictví. Tvrdí-li žalobce, že tomu tak nebylo, resp. že to nebylo prokázáno, jde o argumentaci účelovou, neboť prakticky z každé listiny založené ve správním spisu dokládající komunikaci mezi oběma stranami je tato skutečnost zřetelně seznatelná.

Zdejší soud je také názoru, že obecně nelze připustit, aby soukromoprávní spory tohoto druhu byly v regulovaných odvětvích řešeny nátlakovými akcemi obsahujícími prvky vydírání, za jaké může být oprávněně pokládáno přerušování dodávek.

Přesto však nelze přehlédnout, že ve věci právě posuzované argumentoval žalobce od počátku správního řízení coby osoba podezřelá ze spáchání správního deliktu bezpečnostními důvody spojenými s nemožností trvalého fyzického vstupu do výměňkové stanice, jež byla vyvolána jednáním druhé strany soukromoprávního sporu o vlastnictví (odvrtáním zámků, osazením novými vložkami a nepředáním klíčů doplněným výhrůžkami o přivolání policie). V pozadí žalobcova jednání tedy může být soukromoprávní spor, samotné přerušení dodávek však není žalobcem stavěno do příčinné souvislosti se samotnou existencí tohoto sporu, nýbrž s provozními

podmínkami souvisejícími s jedním ze zákonem předvídaných důvodů pro přerušení dodávek. Má-li být za takového stavu dovozena odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu, jež spočíval v přerušení dodávek, musí být žalovaným ty důvody, o které žalobce opírá oprávnění přerušit dodávky, jež mají podle názoru žalobce oporu v energetickém zákoně, spolehlivě vyvráceny jako neexistující nebo nerelevantní. K tomu je zapotřebí nalézt odpovědi právě na shora položené dvě otázky.

Nejprve bude tedy zapotřebí zjistit skutkový stav natolik, aby bylo možno na uvedené dvě otázky odpovědět. Teprve poté bude možno podmínku „bezprostředního ohrožení zdraví nebo majetku osob“ ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu vyložit a teprve následně bude možno spáchání správního deliktu žalobcem zodpovědně posoudit – a případně deklarovat a potrestat.

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání pro vady řízení zrušil, a sice

- zčásti podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. (ve vztahu k první ze shora položených otázek, neboť k závěru o tom, že žalobce neměl do výměňikové stanice bezprostředně před přerušením dodávek znemožněn vstup, chybí žalovanému v podkladu rozhodnutí jakákoli opora);

- a zčásti podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (ve vztahu ke druhé ze shora položených otázek, neboť závěr žalovaného, podle něhož má-li žalobce provoz výměňikové stanice pouze pod distanční kontrolou, neznamená to, že provoz výměňikové stanice je za tohoto stavu provozem bezprostředně ohrožujícím majetek nebo osoby, není přezkoumatelným pro nedostatek jakýchkoli konkrétních skutkových důvodů).

Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak zdejší soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se zabýval dalšími dílčími vadami, jež žalobce dále v žalobě namítal. Jejich posouzení by na věci samé již ničeho nezměnilo.

V dalším řízení tedy bude zapotřebí, aby žalovaný v souladu se shora uvedeným návodem nejprve našel odpovědi na shora položené dvě otázky, k čemuž bude nejprve třeba opatřit si podklady, z nichž bude třeba učinit odpovídající skutková zjištění, která pak bude nezbytné řádně a přezkoumatelně vyhodnotit. K rušení prvostupňového rozhodnutí nebyly shledány důvody, jeho další osud závisí na postupu předsedkyně žalovaného ve stádiu řízení o rozkladu.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci úspěšným nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti žalovanému. Z obsahu spisu plyne, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a za právní zastoupení (3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky po 2 100 Kč společně se třemi režijními

paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012, celkem tedy 3 x 2 100 Kč + 3 x 300 Kč, celkem 7 200 Kč), celkem tedy náklady ve výši 10 200 Kč. K zaplacení k rukám zástupce žalobce byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.12.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová